

Belehallgathatunk Péter és Jézus beszélgetésébe:

Péter: Ímé, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged.

Jézus: Bizony mondom néktek, senki sincs, aki elhagyta házát, vagy fiútestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldeit én érettem és az evangéliumért, aki száz annyit ne kapna most ebben az időben, házakat, fiútestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövőendő világon pedig örök életet. Sokan lesznek elsőből utolsók, és utolsókból elsők.

Márk, sem a beszélgetés előzményéről, sem az esetleges következményéről nem szól. Magunkra vagyunk hagyva a töredék értelmezésében.

Megosztom veletek az én változatomat. Most nem keresem a párhuzamos helyeket, és nem nézek utána az okosok fejtegetéseinek, és az eredeti szöveget sem teszem nagyító alá. (Eléggé megkérdőjelezhető a módszerem.) Íme, az eredmény:

Péter kijelentéséből úgy tűnik, hogy egy kicsit elfáradt az ide-oda gyaloglásoktól, az eredménytelen próbálkozásoktól, a rendszertelen életmódtól. A mai viszonyokra vetítve: nem hallgathatjuk meg a híreket, nem nézhetjük meg a kedvenc sorozatunk aktuális epizódját, az aktuális sportműsort... Szóval kezd savanyúvá válni a szőlő. Oda a kezdeti lelkesedés. Hiányoznak az otthoniak, mind a személyek, mind a környezet és adottságai, a TV a maga 30 csatornájával, a számítógép, a megszokott ág és fürdőszoba, az étel stb...

Jézus nem magyarázza túl az aktuális helyzetet, igaz, próbálja megnyugtatni Pétert és minket is, akik követésének nagyszerűségében esetleg hajlandók voltunk lemondani valamikről – no, nem a családukról, a vagyonuokról... Miről is mondtunk le? – hogy mindent, amit feladtunk az evangéliumért, az Ő követéséért, annak százszorosát kapja/kapjuk vissza már itt a földi életünkben. Igaz az üldözés, a megszegyenítés is benne van a csomagban. Bónuszként pedig halálunk után megkaphatjuk az örök életet. Ez utóbbi is nagyon jó és megnyugtató.

Hogyan állunk az e világi száz annyival? Vannak-e mindent pótló és semmivel nem helyettesíthető igazi testvérbarátaink? Hogyan érezzük magunkat testvéreinknél az együtt töltött többedik nap után? Mennyire vagyunk befogadók, meg tudjuk-e osztani otthonunkat testvéreinkkel? És az igazán rászorulókkal? Mennyire tudjuk függetleníteni magunkat körülményektől, programoktól, műsoroktól? Ráérezünk-e már valamikor a százannyi nagyszerűségére?

Van-e már kipróbált módszerünk, hogyan kell felállnunk a padlóra kerülésünkből? Segít-e a testreszabott elcsendesülés? Tudjuk-e, hogy ilyen esetben melyik testvérbarátunktól kell segítséget kérni? Átéltük-e már, hogy érdemes a szégyenérzet gátját lebontani ilyen esetekben? Vagyunk-e már olyan erősek, hogy a megszegyenítést is el tudnánk viselni a jó, a jézusi melletti kiállás miatt?

Észrevesszük-e testvéreink, felebarátaink nehéz helyzetét, padlóra kerülését? Meg tudjuk-e teremteni a megnyíláshoz szükséges körülményeket? Tudunk-e befogadók lenni, akár az otthonunkat is megosztani, hogy a befogadott érezze a százannyit?

Mielőtt nagyon meg lennénk elégedve magunkkal, vagy túlságosan lógnánk az orrunkat, ne feledjük a figyelmeztetést: Sokan lesznek elsőből utolsók, és utolsókból elsők.

Kaszap István, Pécel